

Ölümü Yeşerten Gassal

— Gürsel ÇOPUR · 27 Temmuz 2011

kaçıyorlar bulutların ıslattığı sokaklar
ışık küle düştü düşeli,
tunç gagalar yeşertiyordu kundaktaki çığlığı
tül bakışlarla sulanmış her yer
sonsuz nefes bekliyordu ata yurdunda

arkasına bakmadan kaçıyorlardı
toprak boşluğundan ölüm gözetler diye
gölgelere saklanmış karanlık fanusla
boğulan sahipsiz gözler aynı evdeydi
terk edilmiş işaret levhalarında saklananlar
bir karışık yolda emekliyordardı
kan bağışındaki sağlam iskeletlerle
şaheser dilimli genç kuklalar yeni gelmişti
ter dökmüş yosun kayalıklar
kalpten damlayan şarapneller
el ele serpilmişlerdi kekik okyanusuna
sahiplenemediği bahçe ıstırabıydı sadece!

ruhu yanmışçasına kaçışıyorlardı..
kınından sıçrayan bir kalem
ucu açılmamış kılıçla hemdost
geceyi bir kaleme bağlayamam
gündüz düşmanını bana gösterdiği için;
gece ise hiç bağlayamaz kalemimi
sonsuz fışekler patlarken iç'te..
mavi martılar ne yapsın kızgın çölleri
deniz ateş ateş köpürürken
dili kesilmiş kaşık tadamaz tabağın içindeki baklayı
çıkartamaz yemeğin hazzını
ağızdaki ramak, ruha dilbeste olmuşken

mumu üflercesine ateşten de kaçıyorlardı
neydi bu kalabalık seslerin soğukluğu?
hangi filinta kalemi kor etmişti

sakat kanatlar kan gibi damlamazken
ölüme serum vermek bir düğüm nakarat!

Gürsel ÇOPUR